

Consultatie wetsvoorstel verbetering beschikbaarheid zorg voor jeugdigen

Augustus 2020

Reactie van Leger des Heils

Jeugdbescherming & Reclassering (LJ&R)

Welzijn en Gezondheidszorg (W&G)

1. Algemeen

Het Leger des Heils acht het een positieve ontwikkeling dat de Jeugdwet gewijzigd zal worden om zo te waarborgen dat de juiste zorg voor onze kwetsbare jeugd tijdig beschikbaar is c.q. komt en blijft. Een goede organisatie van de specialistische zorg en een betere afstemming tussen vraag en aanbod in de zorg is van groot belang zodat jeugdigen zo dicht mogelijk bij huis hulp kunnen ontvangen. Het is voor het Leger des Heils nog wel de vraag of de genoemde wijzigingen voldoende zullen zijn om de huidige knelpunten op te lossen. Onze voorkeur gaat uit naar een landelijke kader voor specialistische jeugdzorg. Binnen dat landelijk kader kan er regionale speelruimte gecreëerd worden d.m.v. het inrichten van Jeugdregio's en bovenregionale samenwerking. Het doel moet zijn om 1 beleid binnen de samenwerkende gemeentes op te zetten, liefst ook tussen alle zorgregio's en één aanspreekpunt binnen een jeugdregio.

De versnippering is nu erg groot met alle verschillende gemeentes. Door vanuit landelijke kaders en richtlijnen, meer regionaal samen te werken komt dit de zorg voor jeugd (met meervoudige en complexe problematiek) ten goede.

Eenduidige manier van inkoop, financiering en verantwoording hierbij is wenselijk. Het wetsvoorstel lijkt nog niet te voorzien in het starten en continueren van specialistische jeugdhulp, met bijbehorende passende tarieven, zolang dit wenselijk is. Mogelijk zou ook dit onderdeel meegenomen kunnen worden binnen de landelijke kaders.

Een ander punt van aandacht is dat in het wetsvoorstel minder aandacht besteed te lijkt te zijn aan het gedwongen kader, de uitvoering van kindbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering. LJ&R ziet als gecertificeerde instelling (GI) daarom voor de uitvoering van het gedwongen kader nog wel aandachtspunten waar nu nog onvoldoende in lijkt te worden voorzien. LJ&R merkt daarbij dat op de uitvoering van de GI's wordt bepaald door een landelijk wettelijk kader, te weten het Burgerlijk Wetboek en wetboek van Strafrecht, en voor wat betreft de organisatie de Jeugdwet. In de praktijk hebben de GI's in de diverse regio's met (uiteenlopende) regionale afspraken en tarieven te maken en daarmee een toename aan bureaucratie, hetgeen niet de doelstelling van de Jeugdwet is geweest.

Naast dit wetsvoorstel wordt op dit moment onderzocht hoe de jeugdzorg efficiënter kan worden ingericht door de jeugdbeschermingsketen te verkorten. Het duurt nu in veel gevallen te lang voordat een kind de juiste bescherming en hulp ontvangt die hij/zij nodig heeft. Op het moment dat een kindbeschermingsmaatregel wordt uitgesproken, gaat deze vaak direct gepaard met een uithuisplaatsing en is er voor de GI nauwelijks tijd om hulp rond of voor het kind goed te organiseren. Tevens vindt er op dit moment onderzoek plaats naar faire tarieven in de jeugdzorg. We vragen ons af hoe de huidige wetswijziging zich verhoudt tot deze onderzoekstrajecten omdat er sprake kan zijn van verschillende gevolgen van deze trajecten en het de vraag is of deze gevolgen voldoende op elkaar worden afgestemd. Ons voorstel is om nu al te kijken wat er in de keten of bij de toegang vereenvoudigd kan worden, zodat hulp eerder ingezet kan worden in gezinnen in kwetsbare situaties. In bepaalde regio's worden hier al stappen in gezet. Pilots hebben al gedraaid.

2. Versterken regionale samenwerking (H 2)

Consultatie wijzigingen jeugdwet

Leger des Heils augustus 2020

2.1 Landelijk werkwijze GI's versus regionale afspraken

Iedere gemeente kan op deze manier nog steeds kan bepalen hoe ze de 5 basisfuncties , dit kan leiden tot een versnipperd hulpaanbod.

Vanuit een landelijk kader zou een vaste opzet voor iedere gemeente helpend zijn. Hierdoor zullen er minder intergemeentelijke verschillen zijn waardoor de samenwerking tussen jeugdhulpaanbieder en gemeente in iedere regio op zelfde wijze loopt volgens een zelfde kader, etc? Eenduidigheid en helderheid, vermindering van bureaucratie komt uiteindelijk de jongere ten goede.

Indien er voldoende jeugdhulp in alle vormen aanwezig is, zal er minder tijd en geld nodig zijn voor de uitvoer (gaat hier dus niet over preventie) van de kindbeschermsmaatregelen en jeugdreclassering. Het merendeel van de werkzaamheden van de GI's is wettelijk ingekaderd door de regelgeving in het Burgerlijk Wetboek voor wat betreft de kindbeschermsmaatregelen (JB) en voor de organisatie en werkwijze van de GI's in Jeugdwet. Voor Jeugdreclassering (JR) ligt de regelgeving vast in het wetboek van Strafrecht en qua organisatie en werkwijze ook in de Jeugdwet. De diensten en werkwijze van de GI's liggen daarmee vast in een landelijke standaard, waardoor in principe geen regionale verschillen kunnen bestaan in inhoud, aanpak en procedures m.b.t. de uitvoering. Dit geldt voor alle GI's; de wettelijke standaarden zijn voor alle GI's hetzelfde. Ondanks deze landelijke standaarden bestaan diverse regionale verschillen, omdat het opdrachtgeverschap lokaal en regionaal is neergelegd. De verschillende regio's hanteren verschillende werkafspraken en er worden verschillende tarieven gehanteerd. De landelijk werkende GI's (de William Schrikker Stichting en LJ&R) worden hier het meest mee geconfronteerd. Als bijvoorbeeld een cliënt verhuist heeft deze vaak met ander soortige hulpverlening lokaal van doen en ontvangen we als GI ineens een ander tarief voor de uitvoering van dezelfde maatregel. Het valt niet uit te leggen dat de GI's landelijk hetzelfde werk behoren te verrichten, maar dat daarvoor regionale verschillen bestaan in werkafspraken en tariefstelling. Met het vastleggen van regionalisatie wordt de kans gemist om, voor onze landelijk uniforme JB- en JR-diensten landelijk zaken te standaardiseren en te contracteren. Hoewel er sprake is van bovenregionaal "*op overeenstemming gericht overleg*" inzake JB en JR (zie paragraaf 2.3.3 MvT), worden er (nog) geen eisen gesteld aan wàt er dan rond JB en JR op bovenregionaal niveau moet worden afgestemd, ook niet wat dat betekent voor contractering en administratieve procedures. Daarom ziet het er naar uit dat alle huidige varianten gewoon kunnen blijven bestaan, met voor ons als landelijk werkende instelling de consequentie van overmatige administratieve ballast zolang afspraken over declaratie en verantwoording per regio of zelfs per gemeente kunnen verschillen.

LJ&R gaat op dit moment al contracten met de 42 jeugdregio's aan. Dat wil niet zeggen dat we geen bureaucratie ervaren en dat alle zaken hiermee goed geregeld zijn. Inkoopprocedures kunnen zeer bureaucratisch uitgezet worden mede onder invloed van de (EU)regelgeving. Ook komt het regelmatig voor dat gemeenten afwijken van de regionale afspraken. We constateren dat er met de huidige voorgestelde wijzigingen nog steeds regionale verschillen blijven bestaan. LJ&R stelt daarom voor om landelijke afspraken te maken over:

- dezelfde outcomecriteria en KPI's;
- een bandbreedte van tariefstelling (van ons wordt overal hetzelfde werk verwacht, maar dit wordt niet overal hetzelfde gefinancierd);
- inkoopregelingen vereenvoudigen door b.v. drie opties te geven:
  - o aanbesteding EU
  - o open house
  - o subsidieregeling
- daarbij kaders geven voor subsidieregelingen om bureaucratie en wildgroei in vragen te voorkomen;
- standaard administratie protocol;
- standaard afrekening via Vecozo;(zonder de verplichting op regieberichten start/stop> volg de specifieke handreiking voor het werken met Vecozo voor GI)
- standaard landelijk accountantsprotocol.

2.2 Voldoende specialistische zorg is een (rand)voorwaarde (MvT 2.3.3)

In nadere regelgeving moet volgens het wetsvoorstel worden vastgelegd welke gemeenten samenwerken in welke Jeugdregio (paragraaf 2.3.3 MvT). Uitgegaan wordt van de huidige 42 regio's. De contractering van de GI's verloopt al via deze 42 jeugdregio's zodat dit een vastlegging van de bestaande praktijk zal zijn. Voor het organiseren van specialistische zorg lijkt dit op dit moment nog niet te lukken.

Het Leger des Heils acht het van groot belang dat voldoende specialistische zorg aan deze regio's gekoppeld wordt, zodat kinderen en jongeren snel passende hulp, zo dicht mogelijk bij huis, kunnen ontvangen. In de eerste plaats is dit natuurlijk van belang voor de gezinnen die deze hulp nodig hebben, maar ook voor een goede en efficiënte uitvoering van de kindbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering is dit een noodzaak.

2.3 Expertisecentra

Er komen acht expertisecentra voor passende hulp aan een kleine groep waar geen specialistische hulp voor beschikbaar is. Als taakstelling wordt in het wetsvoorstel genoemd: Advies en consultatie en begeleiden naar intensieve zorg. Maar dan moet die intensieve zorg wel beschikbaar zijn. De wet voorziet niet in de borging hiervan. De expertisecentra worden ingericht omdat er voor een kleine groep geen specialistische hulp beschikbaar is. Van belang is dus om tevens te waarborgen dat deze hulp ook beschikbaar is zodat begeleiding hiernaar toe ingevuld kan worden door de expertisecentra.

Indien een expertisecentrum snel kan bemiddelen bij het zoeken en vinden van passende zorg, vindt het Leger des Heils dit eveneens een positieve ontwikkeling. Jeugdbeschermers hebben nu soms grote moeite bij verwijzing van cliënten naar en/of plaatsing in specialistische jeugdhulp, omdat de verantwoordelijke gemeente de betreffende zorgvorm of -instelling niet heeft gecontracteerd. Schaalvergroting in de inkoop van jeugdhulp op regionaal of zelfs landelijk niveau zou de continuïteit kunnen bevorderen en daarmee de beschikbaarheid kunnen verbeteren.

2.4 Uitvoeringslasten

Uit de memorie van toelichting (p 12) blijkt dat gemeenten in de regio slechts met één contract te maken krijgen waardoor de uitvoeringslasten fors kunnen verlagen. De lokale toegang kan in de regio verschillen, maar werkt volgens het voorstel op eenduidige wijze samen met de regionale aanbieders wat betreft inkoop en verantwoording, zodat de administratieve lasten voor de *aanbieder* beperkt zijn. Het Leger des Heils merkt over dit onderwerp het volgende op.

- ➔ In de toelichting van pagina 12 wordt met name gesproken over de gevolgen voor de aanbieders. Aanbevolen wordt om de GI's ook te vermelden aangezien de GI's ook met meerdere regio's afspraken dienen te maken, dit geldt niet alleen voor de aanbieders;
- ➔ Zoals al eerder aangegeven brengen deze wijzigingen nog geen oplossing voor de landelijk werkende instellingen, zie hetgeen hierover is aangegeven onder 2.1;
- ➔ Eén contract per regio betekent niet dat er geen hoge uitvoeringslasten zijn. Hier zijn meer afspraken voor nodig, zoals onder 2.1 aangegeven. Aanbevolen wordt om vast te leggen dat het voor gemeenten niet meer mogelijk is om van de regionale afspraken af te wijken;
- ➔ Op pagina 13 wordt bij afstemming samenwerkingsverbanden passend onderwijs vermeld dat domeinoverstijgend aanbod van onderwijs-zorg steeds meer tot stand komt. Maar ook wordt aangegeven dat nieuwe complexiteit de oude complexiteit heeft vervangen. Nieuwe regionale indelingen vragen veel afstemming en nieuwe procedures en criteria. Gelet op de hoeveelheid partners waarmee moet worden overlegd is ook de vraag of gezamenlijk beleid op deze wijze tijdig tot stand kan komen en of hierdoor ook niet weer nieuwe lasten worden gecreëerd.

2.5 Administratieve lasten

Als onderliggend doel bij het versterken van regionale samenwerking wordt aangegeven: administratieve lasten beperken. In het wetsvoorstel wordt echter niet geconcretiseerd hoe deze lastenverlaging bereikt zal worden. De beoogde lastenbeperking zou duidelijker opgenomen kunnen worden. Lastenbeperkingen zijn zeker gewenst.

We willen er op wijzen dat de financiële afhandeling niet volledig bovenregionaal georganiseerd kan worden. Zorgtoewijzing, declaratie en verantwoording vindt nu plaats per gemeente. Hoewel volgens de MvT (één na Consultatie wijzigingen jeugdwet

laatste alinea pag. 14) wordt overwogen om: “... de betaling ook via de regionale entiteit te laten verlopen om uitvoeringslasten te verlagen” moet worden gevreesd dat regionale (zorgtoewijzing, declaratie, verantwoording en) betaling onhaalbaar is, gezien de geldende iJw-standaarden en procedures.

- In de meeste regio's (nl. overal waar het digitale iJw-berichtenverkeer wordt gebruikt) moet de GI bij de verantwoordelijke gemeente (middels een formele (“zorgtoewijzing”) per cliënt en per traject (bij OTS ook bij elke verlenging) om akkoord vragen om te kunnen declareren bij die gemeente.
- Declaratie en verantwoording vinden altijd plaats op het niveau van de gemeente, behoudens enkele regio's waar het totale beheer van de jeugdzorg is ondergebracht bij een regionaal samenwerkingsverband, en dus op regio-niveau wordt gerapporteerd, maar ook dan gespecificeerd per gemeente.

2.6 Implementatietermijn

Zorgtoewijzing, start en einde zorgverlening, declaratie en verantwoording zijn nu ingebed in strikte procedures en afspraken over elektronisch berichtenverkeer (de iJw-standaard). Als dit gaat wijzigen als gevolg van het wetsvoorstel dan moet rekening worden gehouden met een (zeer) lange implementatietermijn (impact is vergelijkbaar met het voorstel wijziging Woonplaatsbeginsel, dat inmiddels al twee maal met een jaar moest worden uitgesteld).

3. Versterken van de toegang tot jeugdhulp (H3)

Ook hier wordt in de toelichting de specifieke (en tevens: unieke) rol van de GI's onderbelicht. Er wordt vooral ingegaan op hoe via de lokale teams de toegang wordt vormgegeven. Vervolgens wordt wel vermeld dat de toegang in veel gevallen anders dan via de gemeenten verloopt waarbij de huisarts als grootste verwijzer wordt vermeld. Ook wordt daarbij vermeld dat de toegang kan verlopen via de GI's, medisch specialist of de jeugdarts. Vervolgens komen deze specifieke vormen van toegang tot jeugdhulp echter in het geheel niet meer terug.

In het wetsvoorstel en de toelichting daarop worden dan ook twee belangrijke doelen gemist, die ook behoren tot het verbeteren van de toegang tot jeugdhulp, te weten de bepaling jeugdhulp door de GI en de samenwerking met Veilig Thuis:

3.1 Bepaling jeugdhulp vanuit GI's

In het rapport 'Kwetsbare kinderen onvoldoende beschermd' is door de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd gesteld (p. 26):

'In de Jeugdwet staat de verplichting dat de gecertificeerde instelling overlegt met de gemeente op casusniveau over welke jeugdhulp aangewezen is. Dit verplichte overleg is bedoeld zodat de gecertificeerde instelling op de hoogte is van het ingekochte hulpaanbod. Voorkom dat deze verplichting vertraging van de inzet van de benodigde hulp veroorzaakt, bijvoorbeeld als overeenstemming uitblijft. Voorop staat dat de gecertificeerde instelling bepaalt welke hulp een jongere nodig heeft en dus ingezet moet worden. De Jeugdbeschermers en Jeugdreclasserders hebben de (wettelijke) verantwoordelijkheid om veilige, doeltreffende, doelmatige en cliëntgerichte hulp in te zetten. (...)'.

In deze passage wordt bedoeld op artikel 3.5 Jw waarin is vastgelegd dat de GI bepaalt welke jeugdhulp noodzakelijk is bij de uitvoering van een kindbeschermingsmaatregel of jeugd-reclasseringsmaatregel. In het wetsvoorstel en de 5 basisfuncties waar een lokaal team aan moet voldoen, wordt deze functie in zijn geheel gemist. Deze belangrijke conclusie van de Inspectie wordt tevens gemist als een van de doelen van het verbeteren van de toegang tot de jeugdhulp. In de toelichting wordt deze conclusie van de Inspectie niet genoemd. We vragen ons daarom af hoe gewaarborgd kan worden dat het toeleiden van minderjarigen naar jeugdhulp door een GI soepeler verloopt. Als knelpunt wordt nu vaak al gezien dat de bepaling jeugdhulp die door de GI's opgesteld wordt, niet altijd door gemeenten geaccepteerd wordt. Wat als de door de GI bepaalde specialistische hulp niet is ingekocht in de betreffende regio? Het is dan ook vraag of de GI dan de regio dient aan te spreken of de betreffende gemeente.

Eerder is hier in Tijdschrift voor Familie- en Jeugdrecht (FJR 2014, nr. 10) ook over geschreven, dat bij verschil in visie over de in te zetten jeugdhulp tussen de gemeente en de GI er door de GI eventueel een juridische procedure gestart zou kunnen worden. Dit is vanwege de samenwerking – en het zijn van contractspartner van de gemeente – geen reële optie voor een GI. Via dit wetsvoorstel zou een oplossing voor dergelijke verschillen in visie ingebouwd kunnen worden. Deze oplossing lijkt in het voorstel echter te ontbreken.

Inzet geschillencommissie bij bepaling jeugdhulp

In hoofdstuk 6 wordt alleen ingegaan op de verkenning van een geschilbeslechting als het gaat om geschillen over inkoop, waarbij het met name lijkt te gaan om de tarieven. Dit wordt in het wetsvoorstel veelal als sneller, gemakkelijker en goedkoper dan een gang naar de rechter gezien.

De ervaringen van de GI's met de geschillencommissie zijn echter niet onverdeeld positief omdat in de geschilbeslechting de uitvoeringspraktijk en de toetsing van het specifieke uitvoeringskader (Burgerlijk Wetboek en Jeugdwet) onvoldoende meegewogen te lijken worden. In het kader van de kindbeschermingsmaatregelen toetst de kinderrechter de uitvoering van de maatregel door de GI. De kinderrechter toetst daarbij niet alleen de duur van de maatregel en of de maatregel (zoals een uithuisplaatsing) passend is, maar kan daarbij ook toetsen of de ingezette hulpverlening passend is, bijvoorbeeld in het kader van de zogenaamde geschillenregeling (artikel 1:262b BW). Gelet op deze regelgeving acht LJ&R toetsing van geschillen over de inzet van jeugdhulp door een gespecialiseerde kinderrechter meer aangewezen dan toetsing door een geschillencommissie.

3.2 Samenwerking met Veilig Thuis

In de MvT wordt onder 3.1 gesignaleerd (pag. 19), dat de samenwerking met Veilig Thuis verschillend is. In de MvT wordt echter niet ingegaan op de vraag hoe die samenwerking moet worden verbeterd, ook wordt niet ingegaan op de samenwerking en verhouding tussen het lokaal team, Veilig Thuis, de Raad en de GI. Het komt nu voor dat een GI een preventieve maatregel uitvoert (ook wel drang genoemd) en dat in het overleg met ketenpartners, als de GI in de uitvoering van de drangmaatregel merkt dat de problematiek niet verbetert, de gemeente de toegang naar een kindbeschermingsmaatregel blokkeert. Dit is dan op basis van het argument dat een kindbeschermingsmaatregel geen toegevoegde waarde heeft. De fase, dat de Raad een zaak dan in onderzoek neemt, komt dan niet in beeld omdat de gemeente geen opdracht hiertoe verstrekt. Terwijl de vraag of er voldoende gronden zijn om een kindbeschermingsmaatregel te verzoeken aan de Raad voor de Kinderbescherming is voorbehouden. In die gevallen staat de GI buiten spel en zou de GI het hoog op moeten spelen door toch te melden bij de Raad. Vanwege de samenwerking met de gemeente wordt hier dan niet voor gekozen. De GI kan dan niet handelen in het belang van het kind door de verhouding, die het heeft met de gemeente (broodheer). LJ&R ziet dit ook als een belangrijk aandachtspunt in het 'niet goed organiseren van de toegang, zodat jeugdigen niet de (jeugd)hulp krijgen die zij nodig hebben. We zijn van mening dat de hiervoor genoemde problematiek ook mee moet worden genomen in de wijze waarop de lokale toegang nu is georganiseerd en als verbeterpunt dient te worden opgenomen. Aanbevolen wordt om hierin ook toetsingsmoment op te nemen nu een rechtsingang voor cliënten maar ook de GI ontbreekt. Ook hierin lijkt toetsing door een gespecialiseerde kinderrechter meer aangewezen dan toetsing door een geschillencommissie.

3.3 Sneller inzetten van hulp aan de voorkant

Het KPMG-onderzoek van november 2019 geeft vijf centrale inzichten voor de toegang, o.a. maak voldoende inhoudelijke expertise aan de voorkant beschikbaar. Het is positief dat de toegang meer dan een loket wordt en dat daar ook expertise ingezet wordt om hulp te verlenen, zoals in de toelichting vermeld wordt. Echter moet voorkomen worden dat te laat opgeschaald worden naar het gedwongen kader, waardoor het gedwongen kader direct in moet grijpen met bijvoorbeeld een uithuisplaatsing.

Aan de andere kant kan (tevens) geconstateerd worden dat op dit moment onderzoek op onderzoek binnen de keten gestapeld wordt: van de wijkteams, Veilig thuis, de Raad en de GI. Terwijl er dringend hulp nodig is in deze gezinnen. Deze wetswijziging moet o.a. voorzien in het versterken van de toegang en daardoor het tijdig bieden van passende jeugdhulp. Het verdient aanbeveling om hierin tevens het eerder genoemde traject tot het verkorten van de jeugdbeschermingsketen mee te nemen zodat de versterking van de toegang wordt meegenomen in de verkorting van de keten en daarmee een effectievere uitvoering van de jeugdzorg.

Aangegeven wordt dat het hoe, wat betreft de inrichting van het lokale toegangenloket, nog steeds lokaal bepaald wordt. Hoe wordt de eenduidige werkwijze van deze lokale toegangen ingericht, zodat burgers en instellingen weten waar ze aan toe zijn? Geef duidelijke kaders voor de organisatie van de lokale toegangen, zodat ook het hoe niet te veel van elkaar afwijkt.

4. Versterken van opdrachtnemer- en werkgeverschap en goed bestuur (H4)

4.1 Nederlandse Zorgautoriteit (NZa)

De NZa wordt belast met toezicht op het naleven van verplichtingen van de jeugdhulpaanbieders en de GI's. Deze toezichthouder zou niet alleen toezicht moeten houden op interne processen, maar ook overkoepelend een rol moeten spelen in contacten tussen zorgaanbieders en gemeenten ten behoeve van de jeugdhulp. Er zijn genoeg organen waar verantwoording aan moet worden afgelegd. Met nog meer toezicht wordt 'weg achter het bureau en terug naar de deelnemer' niet gestimuleerd.

Het is de vraag of er een duidelijke afbakening is met betrekking tot de andere toezichthouders in de keten van de jeugdzorg. Wat gaat de NZa precies doen en hoe verhoudt zich dit tot de bevoegdheden van de Jeugdautoriteit, het KMI en de Inspecties? Ook roept het vragen over de administratieve lasten die de inzet van de NZa met zich mee gaat brengen voor de GI's en de jeugdhulpaanbieders. Beoogd wordt immers juist een lastenvermindering en geen lastenverzwaring.

Uit het wetsvoorstel blijkt dat de NZa GI's aanwijzingen geven, maar geen aanwijzingen kan geven aan gemeenten. Het verdient omwille van de duidelijkheid aanbeveling om in de toelichting op te nemen hoe de aanwijzingsbevoegdheid ten aanzien van de gemeenten is georganiseerd.

Op dit moment vindt er onderzoek plaats naar faire tarieven in de jeugdbescherming. In hoeverre valt onder de bevoegdheden van de NZa dat faire tarieven gewaarborgd worden voor de uitvoering van maatregelen en voor specialistische hulp? In het wetsvoorstel wordt de nadruk gelegd op financiële gezondheid van de organisaties, maar de inkomsten/tarieven van de gemeenten spelen daar uiteraard een grote rol in.

5. Versterken inzicht in en toezicht op zorg voor jeugdigen (H 5)

5.1 NZa

De Jeugdautoriteit blijkt op dit moment onvoldoende ingericht om de beschikbaarheid en continuïteit van jeugdhulp, kinderschermingsmaatregelen en jeugdreclassering te borgen. Signalering vindt vaak (te) laat plaats en instrumenten zijn te vrijblijvend zodat wettelijke versterking nodig is. Gelet op de ontwikkelingen rondom verschillende jeugdhulpaanbieders acht LJ&R het positief de NZa als onafhankelijk orgaan ingezet gaat worden. De instelling van de NZa roept echter ook nog de nodige vragen op:

De taken van de Jeugdzorgautoriteit worden ondergebracht bij de NZa. Betekent dit dat de NZa de Jeugdautoriteit opvolgt en deze laatste wordt opgeheven? Dit lijkt niet geheel duidelijk.

Hoe begrijpelijk het ook is dat een toezichthouder wordt toegevoegd, het jeugdzorglandschap wordt er hiermee niet overzichtelijker op. In plaats van minder toezichthouders en regels lijken er alleen maar meer te komen. In hoeverre worden tevens maatregelen genomen om de regeldruk terug te dringen en het landschap overzichtelijk te krijgen c.q. houden?